

РЕШЕНИЕ

№ 825

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11817** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на М. С. Х. срещу Решение от 19.10.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав, по НАХД № 14430/2020 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-016875 от 01.10.2020 г. на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на касатора са наложени кумулативно следните административни наказания: „глоба“ в размер на 700 /седемстотин/ лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/“ за срок от 3 /три/ месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Твърди СЕ, че на датата, сочена за извършване на нарушението, касаторът не е управлявал процесното МПС. Същото било на сервиз, близо до мястото на нарушението. Видно от снимката, МПС е управлявано от мъж, без данни за неговата самоличност.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 14.11.2019 г., в 10:13 часа лек автомобил, марка „Нисан М.“, с рег. номер СВ 9744 НА /погрешно изписано СР 9319 ВН/, се движел в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], като при бл. № 17 при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място автомобилът е засечен да се движи със 105 км/ч, от която скорост е приспаднал 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 102 км/ч. Нарушението е установено с мобилна система за видеоконтрол тип TFR1-M № 560, одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010 г., със срок на валидност – до 24.02.2020 г., като същата е преминала проверка на 30.10.2019 г. и съответства на одобрения тип. За извършеното нарушение от СДВР на М. С. Х. е съставен АУАН № 884835/16.09.2020 г., въз основа на който е издадено и оспореното НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Според чл. 189, ал. 4, изречение Първо ЗДвП във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗАНН: „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение“. В конкретния случай е ангажирана отговорността на М. С. Х. на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, съгласно която разпоредба, освен административно наказание „глоба“, се предвижда и наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“. Поради това правилно наказващият орган не е издал ЕФ. Приложена е описаната по ЗАНН процедура относно установяването на нарушението със съставяне на акт и ангажирането на отговорност с издаването на НП.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В конкретния случай тримесечният срок за съставяне на акта, считано от откриването на извършителя на нарушението, започва да тече от датата на попълване на декларацията по чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба собственикът или

този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Данни за лицето, на което е предоставено МПС от неговия собственик на 14.11.2019 г., липсват. Наказаното лице твърди, че на тази дата автомобилът е бил в сервиз, но с оглед разпределената доказателствена тежест не е доказало това обстоятелство, нито е посочило точно лицето, което е ремонтирало колата /протокол от открито съдебно заседание, проведено на 09.06.2021 г. по НАХД № 14430/2020 г./. Контролните органи са акцентирали върху обстоятелството, че собственикът на автомобила не посочва на кого е предоставил МПС. Не се приема възражението, че видно от снимката, лекият автомобил е управляван от мъж, тъй като изображението е неясно, а лицето на водача - заличено съгласно изискванията, въведени с цел защита на личните данни. Поради това и на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП е формиран извод, че следва да бъде ангажирана отговорността на собственика на МПС за извършеното с последното нарушение.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 50 км/ч - с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв. С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП са посочени изрично ограниченията на скоростта в населено място според категорията на пътното превозно средство. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в таблицата към чл. 21, ал. 1 ЗДвП, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай е посочено изрично, че движението на МПС се осъществява в [населено място] /населено място без ограничение на скоростта по смисъла на чл. 21, ал. 2 ЗДвП/, което обстоятелство се установява от приложения по чл. 189, ал. 15 ЗДвП снимков материал. С оглед разпределената доказателствена тежест наказаното лице следва да опровергае факта, че в конкретния пътен участък ограничението на скоростта е различно от определеното за населено място по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Не са представени доказателства, че е имало промяна на организацията на движението по смисъла на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, въведена с пътен знак. При това безспорно се установява, че към датата на извършване на процесното нарушение ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като превишаването ѝ с 52 км/ч, както е в конкретния случай, представлява съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН деяние.

Посочено е, че нарушението е установено с техническо средство - система за видеоконтрол, заснемащо дата, час, скорост, място и регистрационен номер на МПС, тип TFR1-M № 560. За същата са приложени протокол № 4-38-19 от 30.10.2019 г. от проверка, извършена от Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери /със срок от 1 година съгласно Заповед А-616/11.09.2018 г. за периодичността на последващите проверки на средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, издадена от „За председателя“ на ДАМТН и обнародвана в ДВ бр. 82 от 05.10.2018г./ и удостоверение за одобрен тип средство за измерване на Български институт по метрология № 10.02.4835 със срок на валидност 24.02.2020 г. Мобилната система за видеоконтрол е заснело и записало датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство по смисъла на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП. Видно от снимковия материал са отразени точно

координатите на нарушението, при това в границите на контролирания участък, при максимално разрешена скорост за същия от 50 км/ч.

Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 ЗАНН, посочено е коректно лицето, което отговаря за извършеното нарушение със собственото му МПС. Правилно е отразено в НП, че е установена скорост 102 км/ч, която с оглед писмените доказателства по делото е определена след приспадане от действително измерената скорост с АТСС – 105 км/ч съгласно снимковия материал, на толеранс от 3 %, приложим при измерване на скорост в лабораторни условия съгласно протокола от проверка. Следва да се уточни, че в същия този протокол е уточнена максимално допустима грешка „плюс“ „минус“ 3 % над 100 км/ч, която с цел да не се утежнява положението на водача на МПС в процесното производство се прилага в хипотезата на намаляване на действително измерената скорост с 3 %. Формира се извод че действително осъществилата се фактическа обстановка е подведена под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 3 ЗАНН/, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение – предпоставка да му бъде ангажирана и административнонаказателна отговорност. Законосъобразно на М. С. Х. са наложени административни наказания „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“ в техния абсолютен размер, поради което и въпросът за справедливостта им не подлежи на обсъждане /чл. 188, ал. 1 във чл. 182, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 21, ал. 1 ЗДвП; чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН/.

Преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Констатираното нарушение е с висок интензитет /повече от 50 км/ч над допустимата скорост в населено място/ и въпреки че не са настъпили вредоносни последици, то се отличава с висока обществена опасност и засяга голям кръг от потенциално застрашени хора. Не са налице предпоставките за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, обуславящо отмяна на НП /вж. мотивите на ТР № 8/16.09.2021 г. на т.д. № 1/2020 г. на ВАС, ОСС от I и II колегия/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.10.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав, по НАХД № 14430/2020 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

